

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 164

1 Σεπτεμβρίου 2005

Ἐκτίμηση ἢ ὑποτίμηση;

Η ἐποχή μου οὔτε τίς ἀδυναμίες, πού προσδιορίζουν τή μικρότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, μπορεῖ νά τίς διακρίνει καί νά τίς ἀντιμετωπίσει μέ κρίση δίκαιη καί μέ εὐαισθησία συναντίληψης, οὔτε τό μεγαλεῖο του εἶναι σέ θέση νά τό συλλάβει. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος φωτογραφίζεται καί ἀνατέμνεται ὥς ἐξελιγμένο ζῶο, δέν ἐντοπίζεται στή φυσιογνωμία του ἡ ἰδιαιτερότητα τῆς θείας εἰκόνας, ἀλλά οὔτε διακρίνονται οἱ φθορές, πού τήν ἐκβαρβαρίζουν. Ἡ ἀνθρωπολογική μελέτη κινεῖται συνεχῶς στίς τροχιές τῆς συμβατικότητας. Καί μέ ἀποκλειστικό ὄραμα τή σκοπιμότητα. Ἐνῶ ἀσκεῖ ἐπίμονη καί πομπώδη προπαγάνδα «ὑπέρ» τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἀξίας του, μεθοδεύει ἀνιερν καταπάτηση καί ἐκμετάλλευση τῶν προνομίων του. Ἡ θεωρία καί ἡ πράξη καλύπτουν μιά τραγική ἀντίφαση. Ὁ λόγος διατυπώνεται κολακευτικός. Καί ἡ πράξη ἐξελίσσεται σέ ἀπροκάλυπτη ἀπάτη. Οἱ διακηρύξεις ἐκφράζουν ἀναγνώριση καί σεβασμό. Καί οἱ κινήσεις ὑποτιμοῦν, καταδουλώνουν καί κατεξευτελίζουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Αν βρεθεί άνθρωπος μέ την ύπομονή νά φυλλομετρήσει τίς ἐφημερίδες μιᾶς καί μόνης μέρας καί νά ὑποβληθεῖ στήν ταλαιπωρία νά παρακολουθήσει ἕνα ἡμερήσιο, τηλεοπτικό πρόγραμμα, μέ τή σοβαρή ἐνημέρωσή του, μέ τίς διανοουμενίστικες συζητήσεις του καί μέ τό ἐλαφρό, ψυχαγωγικό του ἄρτυμα, θά διαγνώσει τήν ἔσχατη ἀπαξίωση τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔχει καταντήσει σφραγίδα τῆς γενιᾶς μας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας. Φλύαρος ὁ λόγος γιά τίς ἀνθρώπινες ἀξίες μας. Ἀτέλειωτη ἡ λεκτική ὑπεράσπιση τῶν δικαιωμάτων μας. Σμιλευμένος ὁ ἔπαινος τῶν ἐπαναστατῶν, πού ἀνέτρεψαν τά παλιά, «καταπιεστικά» σχήματα καί παλεύουν καί σήμερα, γιά τήν ἀνατροπή τῶν λειμμάτων τοῦ ρατσισμοῦ καί τῆς ἐκμετάλλευσης. Ἀλλά, ὅλη αὐτή ἡ λεκτική πλησμονή λειτουργεῖ ὡς ἀφειδώλετος διασκορπισμός ἀκάλυπτων ἐπιταγῶν. Ὡς ἐκφόρτιση συνθημάτων, πού δέν ἔχουν καμμιᾶ σχέση μέ τήν πράξη τῆς καθημερινότητας. Τό μεγάλο ρεῦμα τῆς ζωῆς κυλάει στό κανάλι τῆς καταθλιπτικῆς τυποποίησης. Στήν ἐκμετάλλευση τῆς προσωπικότητας. Καί στήν καταλήστευση τῶν καρπῶν τοῦ μόχθου της. Μέσα στή καταχνιά τῆς μολυσμένης ἀτμόσφαιρας. Στίς φωτιές τῶν πολέμων. Στήν καταπίεση τῶν ἀδύνατων. Στήν ἀκόρεστη εὐμάρεια τῶν λίγων, τῶν προνομιούχων «ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου».

Οἱ ἀναμεταδότες τῶν ἐντυπωσιακῶν συνθημάτων, πού φιλοτεχνοῦν οἱ παγκόσμιοι ὀργανισμοί καί οἱ ἐκφωνητές τῶν εἰδήσεων, διακόπτουν γιά λίγο τή διθυραμβική ἐξύμνηση τῆς προόδου μας, φωτογραφίζουν τίς πράξεις τῆς βίας, τήν ἐξουθένωση καί τήν περιφρόνηση τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, τά ἐγκλήματα καί τά αἵματα καί, ἀφοῦ κατακλύσουν τή θλιβερή εἰδησεογραφία τους μέ κάποιο μορφασμό τεχνητοῦ συγκλονισμοῦ καί μέ κάποιο στεναγμό συμβατικῆς ἀπογοήτευσης, γυρίζουν φύλλο καί ἀφήνονται, ξανά, στήν τρελλή γεύση καί στή διαφήμιση τῆς ὕλης καί τῆς ἡδονῆς. Ἡ συμμετοχή στόν ἀνθρώπινο πόνο βιώνεται ὡς πρόσκαιρο, ἐμβόλιμο, αἶσθημα. Ὁ σεβασμός στήν προσωπικότητα κυκλοφορεῖ καί διαχέεται μόνο ὡς παραμυθητικό ἀναισθητικό. Ἡ πρακτική τῆς τιμῆς καί τῆς εἰλικρίνειας καί τῆς συμπαράστασης καί τῆς ἀνιδιοτελοῦς συνεργασίας ἔχει περάσει στό περιθώριο καί στό

Ἡ λαϊκή ἀπόρριψη

Σταθερά ἀντιμέτωπος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μέ τή λαϊκή ἀπόρριψη. Ἐκεῖνος, σέ κάθε του βῆμα, ἐνεργοποιεῖ τό μηχανισμό τῆς δημόσιας προβολῆς του καί στρέφει ὁλοῦθε τό βλέμμα, ἀναζητώντας τόν κροταλισμό τοῦ χειροκροτήματος. Καί ὁ λαός, κουρασμένος, ἀπογοητευμένος ἢ καί ἀηδιασμένος, ἐξ αἰτίας τῶν ἀφόρητων ἀναθυμιάσεων τῶν δεσποτικῶν βόθρων, ἀποκρίνεται, εἴτε μέ τήν ἐκφραστική σιωπή του, εἴτε μέ τίς συμπεριφορές, πού δηλώνουν καθολική ἀπόρριψη τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἔπαρσης.

Τό καλοκαίρι, πού πέρασε, ἦταν, γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, περίοδος πρωταθλητισμοῦ στό ἀγώνισμα τῆς μηχανορραφίας. Ἐκτόξευσε μύδρους ἐναντία στούς Ἕλληνες καί Χριστιανούς πολίτες, πού τόλμησαν νά δακτυλοδεικτῆσουν τοὺς ἐπίορκους ρασοφόρους καί νά ζητήσουν τήν κάθαρση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιβάλου. Χρησιμοποίησε κάθε μέσο, θεμιτό καί ἀθέμιτο, γιά νά καλύψει, ἔστω καί ἀδέξια, τόν ἀνοιχτό βόθρο τῶν δεσποτικῶν ἀχρειοτήτων. Ἐσπρωξε βαθειά, στή χοάνη τοῦ Συνοδικοῦ ἀρχείου, τίς καυτές καταγγελίες καί, τήν ἀκόμα πιά

ἀνοιχτό γήπεδο κυριαρχεῖ ἡ ὑποκρισία καί ὁ σκοτεινός ἀνταγωνισμός.

Τό ἀθεϊστικό μπλόκ γέμισε τήν οἰκουμένη μέ ὑποσχέσεις ἐξυπηρέτησης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Καί, στήν ἐνάσκηση τῆς πολιτικῆς του ὑποτίμησε καί ἐξουθένωσε τόν ἀποδέκτη τῶν συνθημάτων του.

Σήμερα, ὅποιος ἀνησυχεῖ, ὅποιος ψάχνει, ὅποιος ἀναζητάει μέ σπόνο ψυχῆς τά στοιχεῖα ταυτότητας καί τίς ἐγγυήσεις ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας, βρίσκει μπροστά του βαρυσήμαντες διακηρύξεις καί ἐπεξεργασμένο προφίλ, πού, ὅμως, δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τό δράμα, πού ἐκτυλίσσεται στή ράχη τοῦ πλανήτη μας.

ζεματιστή, άγωνία του εύσυνείδητου πλήθους.

Οί μεθοδεύσεις του, πού ό ίδιος τίς καταχώρισε στό προσωπικό του βιογραφικόώς εύφυέστατους διπλωματικούς έλιγμούς, έξελίχτηκαν σάν άνοιχτή πρόκληση στίς άντοχές του έκκλησιαστικού πληρώματος. Ό λαός, γιά μήνες όλόκληρους, βομβαρδιζόταν μέ ύποσχέσεις-φούσκες, γιά «αυτόκαθαρση». Καί έβλεπε νά έκδίδονται άπό τή Συνοδική άρχή, σταθερά καί άβασάνιστα, πιστοποιητικά χρηστοθήειας καί νά διανέμονται χιτώνες λευκής άθωότητας στους στιγματισμένους «άδελφούς» καί «συνάδελφους».

Ό έκκλησιαστική «αυτόκάθαρση», όπως παρασκηνιακά τή σχεδίασε, κατά τή διαδρομή του καλοκαιριού, ό Χριστόδουλος καί όπως μεροληπτικά τή μεθόδευσε, δέν άποτελεί δρώμενο φωτεινό στό ένεργητικό των προσώπων του συγκεκριμένου Συνοδικού σχήματος καί τίτλο τιμής γιά τήν εύθυκρισία τους καί γιά τήν έπισκοπική εύσυνειδησία τους. Οί φιλίες ή οί ύποχρεώσεις πρós τους ύπόδικους δέν κατάφεραν νά άποκρυβούν. Τό σχήμα «προκάτ», πού προκρίθηκε καί έφαρμόστηκε κατά τή διαδικασία δικαστικής κρίσης(!) των προσώπων του στενού ή του εύρύτερου άρχιεπισκοπικού περιβάλλοντος, ήταν, τό ίδιο, παράγωγο συνειδησιακής άλλοτρίωσης. Ό έπεξεργασία του άνακριτικού ύλικού, καθώς περπάτησε στήν «πεπατημένη» τής προ-αναγνώρισης καί τής Συνοδικής προ-διακήρυξης άλέκιαστης άθωότητας των δημοσιογραφικά καί τηλεοπτικά στιγματισμένων φορέων του έπισκοπικού άξιώματος, δέν άφηνε στους κοντινούς ή στους άπό άπό-

σταση, παρατηρητές περιθώρια έμπιστοσύνης στήν Έεροκανονική συγκρότηση καί στή δικαστική κρίση των προσώπων, πού άσχολήθηκαν μέ τίς έπίμαχες ύποθέσεις. Καιρό πρίν συνέλθουν οί Συνοδικοί Σύεδροι σέ δικαστικό Σώμα, οί έκκλησιαστικοί δημοσιογράφοι προφήτευσαν(!) τήν εξέλιξη καί προανήγγελλαν τίς άποφάσεις. Καί οί άναγνώστες ή τηλεθεατές κουνοΰσαν τό κεφάλι καί διατύπωναν τό πονεμένο ή τό πικρόχολο σχόλιό τους.

Αύτή τή στιγμή, ή πράξη του βιασμού του άρχιερατικού ήθους καί των άπαράβατων Έερών Κανόνων εΐναι πιά τετελεσμένη. Ιστορία θλιβερή. Χρονικό σκοταδισμού. Παρασκηνιακό κλείσιμο λογαριασμών, μέ στόχο τήν πρόχειρη έπικάλυψη των ήθικών βόθρων καί άποκλιμάκωση τής δυσαρέσκειας καί τής θερμής αντίδρασης.

Χρέος μας καί άπέναντι στό λαό, πού βρίσκεται σέ συνειδησιακή άναστάτωση καί στήν ιστορία, πού θά άποτελέσει τόν όδηγό των διάδοχων γενεών, νά έκδιπλώσουμε, μέ εΐλικρίνεια καί άμεροληψία, όλα τά στοιχεΐα, πού άποδεικνύουν τό βιασμό των Έερών Κανόνων, τής έκκλησιαστικής μας παράδοσης καί των έπισκοπικών όρκων. Καί θά προσπαθήσουμε νά άνταποκριθούμε στό χρέος μας αυτό, μέ σειρά άναλύσεων, πού θά άναφέρονται στίς συγκεκριμένες ύποθέσεις, πού πέρασαν άπό τό Συνοδικό καθαρτήριο τό θέρος του 2005.

Προλογικά, ώστόσο καί γιά λόγους έπικαιρότητας, θά θέλαμε νά φωτογραφήσουμε μιá φάση, άπό τή ζωντανή καί άνύστακτη αντίδραση του

έλληνικού λαού, πού διαθέτει όλη τήν ψυχική άπλοχωριά, γιά νά άποδέχεται καί νά άνταμείβει τή μετάνοια, δέν άνέχεται, όμως, τόν έμπαιγμό τής ήθικης του εύαισθησίας καί δέν εΐναι διατεθειμένος νά καλύπτει τούς βεβηλωτές τών ιερών του καί τών όσίων του. Γενικευμένη ή αντίδραση του πληρώματος τής Έκκλησίας μας, έχει σπρώξει στά χαμηλότερα επίπεδα τή δημοτικότητα του φίλαρχου Έπισκόπου τών Άθηνών. Καί έχει άπλώσει τήν άμφισβήτηση άπό τή μιά άκρη τής Ελλάδας ΐσαμε τήν άλλη. Ένδεικτική, ώστόσο καί άντιπροσωπευτική ή παγερή ύποδοχή, πού του έπεφύλαξε ό λαός τής Καρδίτσας, όταν, κρατώντας στό χέρι καί δείχνοντας, μέ προσποιητή αύτοπεποίθηση, τό πλαστογραφημένο πιστοποιητικό κάθαρσης καί λεύκανσης του γνωστού καί μή έξαιρετέου στό Θεσσαλικό κάμπο Μητροπολίτη Κουμαριανού, ένθρόνιζε άλλο Μητροπολίτη.

Αύτή δέν ήταν ή πρώτη έπίσκεψη του Χριστόδουλου στή Μητροπολιτική περιφέρεια τής Καρδίτσας. Άλλά δέν ήταν καί ή πρώτη προσπάθεια δημόσιας κάλυψης τών άνομημάτων του «άγαπημένου» του καί «κολητού» του ρασοφόρου, πού, ένώ ύποτίθεται πώς δικαιώθηκε καί άναγνωρίστηκε άθώς άπό τό Συνοδικό όργανο, ύποχρέωθηκε σέ παραίτηση άπό τή Μητροπολιτική έδρα τής Καρδίτσας καί άπομάκρυνση, άκόμα καί άπό τά σύνορα τής ελληνικής έπικράτειας.

Δυόμισυ χρόνια πρίν, στίς 26 Φεβρουαρίου του 2003, καί μέ τό πρόσχημα τής γιορτής του Μητροπολίτη Θεόκλητου, ό Χριστόδουλος έπισκέφθηκε τήν Καρδίτσα καί έπιχείρησε,

άδέξια καί άναποτελεσματικά, νά σκεπάσει μέ τόν άρχιεπισκοπικό του μανδύα τή διάχυτη ήθική δυσσομία, πού έκπορευόταν άπό τή μητροπολιτική κατοικία. Ήταν ένημερωμένος, γιά τή λαϊκή δυσαρέσκεια. Ήξερε, πώς τά έκκλησιαστικά σκάνδαλα τής Καρδίτσας είχαν γίνει βούκινο. Καί διακατεχόταν άπό άγωνία. Ένοιωθε νά τόν έκθέτει καί νά τόν διασύρει, προσωπικά, ή εύρύτατη-άπό στόμα σέ στόμα-άναμετάδοση τών περιστατικών, πού καταβρώμισαν τή Θεσσαλική γή. Καί ήθελε νά ποματίσει, μέ δική του παρέμβαση, τό βόθρο. Νά άνακόψει τό λαϊκό κουτσομπολιό. Νά άποπροσανατολίσει τήν κοινή γνώμη. Καί νά άποτινάξει άπό πάνω του τήν εύθύνη.

Μιλώντας μέσα στό Μητροπολιτικό Ναό τής Καρδίτσας, εΐπε, άνάμεσα σέ άλλα: «Στήν πατρίδα μας, ΐσως καί άλλο, εύδοκιμεΐ ή συκοφαντία, ή διαβολή, ό κακός καί πικρός λόγος, ό όποιος έκπορεύεται άπό βρωμερές καρδιές οι όποιες δέ θέλουν νά άναγνωρίσουν τίποτε τό καλό τό όποιο ύπάρχει γύρω τους. Βεβαίως, αύτής τής τύχης έχω τύχει κιΐ εγώ, αλλά καί ό έορτάζων σήμερα ιεράρχης σας, ό όποιος τόν τελευταίο καιρό έχει τύχει στό έπίκεντρο μιās συστηματικής καί μεθοδευμένης έναντίον του καταφοράς, πράγματα τά όποια έμεις, πού τόν γνωρίζουμε, όχι μόνο δέν εΐναι δυνατόν νά τά δεχθούμε, γιατί εΐναι έξ όλοκλήρου ψευδή, αλλά καί, άντιθέτως, έπιθυμούμε καί επιδιώκουμε, μέ κάθε εύκαιρία, νά τονίσουμε ότι πρόκειται γιά έναν ιεράρχη ό όποιος έκτελεΐ στό άκέραιο τό χρέος του καί δίνει καθημερινή μαρτυρία τής ποιότητας τής ιεραποστολικής του εργασίας στόν τόπο όπου τόν

ἔφερε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τόν ἀποδέχθη ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου...».

Τά γεγονότα ἀπέδειξαν, ὅτι ἐκεῖνες, οἱ ἀγχωμένες, συστάσεις τοῦ Χριστόδουλου δέν ἔπεισαν τό πλῆθος καί δέν ἔγιναν ἀποδεκτές. Ἀντίθετα, τό σούσουρο ἐπεκτάθηκε. Καί ἂν μέσα στό πολυπληθές ἐκκλησιασμά ὑπῆρχαν καί κάποιοι, πού, ἴσαμε κεῖνη τήν ὥρα, δέν εἶχαν ἀκούσει, γιά τά κατορθώματα τοῦ δοτοῦ ἐπισκόπου Κουμαριανοῦ, πληροφορήθηκαν ἀπό τά ἐπίσημα ἀρχιεπισκοπικά χεῖλη, ὅτι στήν Καρδίτσα ἔχει προκύψει βόθρος. Καί ἔσπευσαν νά πλησιάσουν τούς καλὰ ἐνημερωμένους συμπολίτες τους καί νά συλλέξουν τίς λεπτομέρειες.

Τώρα, ὕστερα ἀπό διόμισι ὁλόκληρα χρόνια, ὁ Χριστόδουλος ξαναγύρισε στήν Καρδίτσα καί κατέβαλε δεύτερη, ἐπίμονη προσπάθεια, νά ἀποκολλήσει ἀπό τή σκέψη τῶν ἀνθρώπων τό λερωμένο προφίλ τοῦ Μητροπολίτη Κουμαριανοῦ καί νά τό παραστήσει ὁλοκάθαρο καί ἀστραπηβόλο.

Μιλώντας στόν ἴδιο Μητροπολιτικό Ναό, μπροστά σέ σύναξη πολυπληθέστατη καί ἀπευθύνοντας ἐγκώμιο στόν καινούργιο Μητροπολίτη, ξαναγύρισε στό θέμα καί στό σκηνικό τῆς ντροπῆς καί εἶπε, ἀνάμεσα σέ ἄλλα πολλά, ὅτι δοκιμάζει «*συναισθήματα σταυραναστάσιμης χαρμολύπης*». «*Σταυρική, γιατί μιά ὁμάδα Καρδίσιωτῶν, ξένων πρὸς τήν Ἐκκλησία, μέ τρόπο δολερό ἐξέφεραν καταγγελίες κατὰ τοῦ πρώην Μητροπολίτη κ. Θεοκλήτου, ὁ ὁποῖος ἐν τέλει, μετὰ τήν προανακριτική διαδικασία ἀποδίδεται λευκός στήν Ἐκκλησία καί τήν κοινωνία καί ἀναστάσιμη, γιατί σήμερα ἐσύ ἀνεβαίνεις στό θρόνο καί ἤδη εἶσαι ἐνθρονισμένος στίς*

καρδίες τῶν ἀνθρώπων».

Καί ἡ δεύτερη αὐτή, ἐπίμονη συμπαράσταση στόν ἥρωα τῶν πασίγνωστων σκανδάλων Μητροπολίτη Κουμαριανό, ἔπεσε σέ «ἀκοές μὴ ἀκουόντων». Ὁ λαός τίς προσπέρασε, δίχως νά ἐκδηλώσει τήν παραμικρή συμπάθεια στόν εὐνοούμενο τοῦ Χριστόδουλου, πού λούστηκε καί λευκάνθηκε μέ διαδικασίες παρασκηνιακῆς συναλλαγῆς (αὐτά θά τά ποῦμε στόν καιρό τους). Ἐμεινε νά ἐπευφημεῖ τή διάδοχη κατάσταση, πού τήν ἔβλεπε ὡς λυτρωτικό ξεκίνημα καί ὡς ἀπαγκίστρωση ἀπό τά φαινόμενα καί τίς ντροπές τοῦ προηγούμενου σχήματος. Χαιρόταν, πού ἡ σελίδα τῆς αἰσχύνῃς ἔκλεισε καί πῶς μιά νέα σελίδα ἀνοιγόταν στήν ἐκκλησιαστική ζωή τῆς Καρδίτσας.

Τό ἄξιο ἰδιαίτερης προσοχῆς εἶναι, πῶς κατὰ τήν τελετή αὐτή τῆς ὑποδοχῆς τοῦ νέου Μητροπολίτη, κανένας ἀπό τούς ὁμιλητές, πού ἀνέβηκαν στό βῆμα, γιά νά ἐκφωνήσουν τό «εὖ παρέστης» στό Μητροπολίτη Κύριλλο, δέ διατύπωσε, ἔστω καί συντομότατο, λόγο ἐπαίνου γιά τόν προηγούμενο καί δέν ἐξέφρασε κάποια εὐχαριστία γιά τήν ἐπτάχρονη παρουσία του καί δραστηριότητά του στό θεσσαλικό κάμπο. Κανένας δέν εὐχαρίστησε τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, πού κόπιασε γιά νά ἀποδώσει λευκό στήν Ἐκκλησία καί στήν κοινωνία(!) τό δεσπότη Θεόκλητο Κουμαριανό. Καί κανένας δέν ἐξέφρασε τή λύπη του, πού ὁ λευκός(!) αὐτός ἐκκλησιαστικός ἡγέτης μάζευε τά μπαγάζια του καί ἀποχωροῦσε ἀπό τή Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος.

Ἀντίθετα, καί ἐδῶ κρύβεται τό ἴσχυ-

ρό αποδεικτικό στοιχείο, για την άνα-
ποτελεσματικότητα των ἐπαίνων τοῦ
Χριστόδουλου, ὅλοι οἱ ὁμιλητές, ἄφη-
σαν κάποια αἶχμή, για τὴν προηγού-
μενη ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση. Μὲ δι-
ακριτικότητα καὶ μὲ λέξεις, πού δὲ θά
μποροῦσαν νά χαρακτηριστοῦν προσ-
βλητικὲς για τὸν ἐπισκέπτη τοὺς Ἀρχι-
ἐπίσκοπο, ζωγράφισαν τὴν ἐκκλησια-
στικὴ χωματερὴ τῆς περιόδου Κου-
μαριανοῦ. Καὶ ἔδωσαν ὑπόσταση καὶ
χρῶμα ἐλπίδας στὶς ἀναφορὲς τοὺς
πρὸς τὴν καινούργια μέρα, πού ἀνά-
τειλε για τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία καὶ για
τὸ λαὸ τῆς.

Ὁ δήμαρχος Καρδίτσας, προσφω-
νώντας τὸ Μητροπολίτη Κύριλλο, δέν
παρέλειψε νά ἀγγίξει τὸ δάχτυλο στὴν
ἀνοιχτὴ πληγὴ: «Ἐξ ὀνόματος ὅλων
τῶν Καρδιτσιωτῶν θέλω νά σᾶς δια-
βεβαιώσω, ὅτι λαὸς καὶ ἀρχές θά σᾶς
περιβάλλουμε μὲ συμπάρασταση καὶ
πίστη. Εὐχὴ ὅλων μας εἶναι νά ἐγκαι-
νιάσετε για τὴν Μητρόπολη μιά νέα
ἐποχὴ, νά πνεύσει ἕνας νέος ἄνεμος
στά τοπικὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα,
νά ἀνταποκριθεῖ ἡ Ἐκκλησία στὶς ἀ-
παιτήσεις τῶν καιρῶν...».

Ὁ ἱεροκέρυκας τῆς Μητρόπολης
Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσά-
λων, ἀρχιμανδρίτης Κυριακὸς Τσολά-
κης, μὲ εὐγενικό, πλάγιο τρόπο, ἐγκω-
μιάζοντας τὸν Μητροπολίτη, πού ἐν-
θρονιζόταν, ἄφηνε καὶ τίς αἰχμές του
για τὴν προηγούμενη κατάσταση: «Ἔ-
χετε τὴν ἔξωθεν καλὴ μαρτυρία ὅσο
λίγοι. Δέ δώσατε δικαιώματα στά χρό-
νια, πού ἤσασταν ἐδῶ, για ὁποιαδή-
ποτε σχόλια εἰς βάρος σας... Ἔρχεσθε
ὁμως σὲ μιά περίοδο πού τὸ κύρος τῆς
Ἐκκλησίας μας εἶναι πεσμένο. Ὅλοι,
θρησκευόμενοι καὶ μὴ, εἶναι σκανδα-

λισμένοι μὲ τὰ ὅσα κυκλοφόρησαν για
κάποιους ἐκπροσώπους τῆς καὶ δημο-
σιοποιήθηκαν ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς
ἐνημέρωσης καὶ προβλήθηκαν ἀπὸ
δημοσιογράφους καὶ ἐφημερίδες...».

Οἱ σαφεῖς ὑπαινιγμοί, ὅλων τῶν ὁμι-
λητῶν ἐκείνης τῆς μέρας, για τὴν ἀνώ-
μαλη κατάσταση, πού εἶχε προκύψει
στὴν καρδιά τῆς θεσσαλικῆς γῆς μὲ τὴν
ἀναρρίχηση στό Μητροπολιτικὸ θρό-
νο τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ καὶ ἡ
αὐθόρμητη ἔκχυση πόνου καὶ πικρίας,
ἀποτελοῦν, στό σύνολό τοὺς σκληρὴ
ἀπάντηση στὴν αὐταρέσκεια καὶ στὴν
αὐτοδιαφήμιση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Χριστόδουλου. Ἐκεῖνος πᾶσκιζε, μὲ ἀ-
νεπίτρεπτες καταφορὲς κατὰ τῶν Καρ-
διτσιωτῶν, πού τοὺς ἀποκάλεσε «ὁμά-
δα ξένων πρὸς τὴν Ἐκκλησία» καί, πού
ἐπιχείρησε νά τοὺς ἐνοχοποιήσει, ὅτι
«μὲ τρόπο δολερὸ ἐξέφεραν καταγ-
γελίες κατὰ τοῦ πρώην Μητροπολίτη
κ. Θεοκλήτου», νά ἀποσβήσει τίς ἐγ-
γραφές τῶν σκανδάλων καὶ νά ἀνα-
κηρύξει ἥρωα τὸ ἀγαπημένο του τέκνο
Θεόκλητο. Καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ λαοῦ
τοῦ θύμιζαν, ὅτι τὰ σκάνδαλα ἦταν
πραγματικότητες καὶ ὅτι ἡ εὐαισθησία
καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ πληρώματος τῆς
τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐκτιμοῦν τὴν κίνηση
ἀπομάκρυνσης τοῦ σκανδαλοποιοῦ
Ἱεράρχη, ἀλλὰ δέν εἶναι καὶ διατεθει-
μένοι νά υἱοθετήσουν τὸ μῦθο τῆς ἀ-
θωότητάς του καὶ τῆς ἀπόδωσής του,
«ὀλόλευκου» στὴν Ἐκκλησία καὶ στὴν
κοινωνία.

Τὸ πόσο συμπαγὴς ὑπῆρξε ὁ λαὸς
τῆς Καρδίτσας στὶς ἐπιφυλάξεις του
πρὸς τὴ δικολαβικὴ ρητορεία τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου καὶ στὴν ἀπόρριψη τοῦ

ἀρχιερατικοῦ προσώπου, πού εἶχε κατασκανδαλίσει «πιστούς καί ἄπιστους», πιστοποιεῖται καί ἀπό τόν ἀπόηχο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐπίσκεψης καί τῆς ἐνθρόνισης τοῦ νέου Μητροπολίτη. Τρεῖς μόνο μέρες μετά τίς λαμπρές τελετές, στίς 13 Ἰουλίου 2005, ἡ τοπική ἐφημερίδα «Θεσσαλική ἡχώ» δημοσίευσε, μέ ἐπίτιτλο «Ἐπισημάνσεις» καί μέ κύριο τίτλο «Ἀκατανόητα», τρία σχόλια, ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικά τῆς ἔκτασης καί τοῦ βάθους τοῦ σκανδαλισμοῦ καί ἔντονα ἐπικριτικά τῆς ἐξωπραγματικῆς εὐφορίας τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Γιά τήν πληρέστερη ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας τά μεταφέρουμε καί τά τρία:

«ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΑ

Τήν ἡμέρα τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγαλλίας γιά τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας ἐπέλεξε ὁ Μακαριώτατος, παρευρεθεῖς στήν ἐνθρόνιση τοῦ νέου μας Μητροπολίτη, γιά νά ἐπιστήσῃ τήν προσοχή τοῦ τελευταίου στό ὅτι διαδέχεται τόν ἐξαναγκασθέντα σέ παραίτηση προκατόχου. Ὁ ὁποῖος «καρατομήθηκε», λόγω τοῦ ὅτι παραδέχθηκε δημόσια, μετά προηγηθεῖσα χιονοστιβάδα ἀποκαλύψεων, ὅτι ἐτύγχανε θερμός ὑποστηρικτής τοῦ διαβόητου, καί ἀνήκοντος στόν "ὑπόκοσμο τῶν σαλονικῶν", π. Ἰάκ. Γιοσάκη.

Ἀκατανόητη ἐντελῶς τούτη ἡ ἀρχιεπισκοπική ἐπισήμανση. Δέν θά μποροῦσε νά ἐκληφθῇ αὐτή ὡς ἀνάγκη ὑπόδειξης μιᾶς ἄλλου εἵδους καί ποιότητας ἀρχιερατικῆς ποιμαντορίας, πού δέν θά συνέχιζε νά δοκιμάζῃ τίς ἀνοχές καί τίς ἀντοχές μας, ἀφοῦ εἶναι γνω-

στή ὅλη προσωπικότητα καί πολιτεία τοῦ νέου λαοπρόβλητου Ποιμενάρχου μας. Οὔτε καί νά ἐκληφθῇ, βέβαια, ὡς παρότρυνση γιά... μίμηση τοῦ προκατόχου του (Θεός φυλάξοι), κάτι πού θά συνιστοῦσε ἀνοικτή πρόκληση γιά τήν ἐμπερίστατη ἐκκλησιαστική ἐπαρχία μας. Τότε, πρὸς τί τό ἀτόπημα αὐτῆς τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐπισήμανσης (στό σπίτι τοῦ κρεμασμένου δέν μιᾶνε γιά σχοινί...); Μήπως ὡς βαρυσημαντή ὑπόδειξη γιά μιά χλιαρή ἀντιμετώπιση προσώπων καί καταστάσεων τῆς προηγούμενης ἀρχιερατείας, ὥστε νά μὴν ὑπάρξῃ ἀγαθόν μέτρον σύγκρισης πού θά ἔθιγε τήν ὑστεροφημία τοῦ παραιτηθέντος προκατόχου καί κατ' ἐπέκτασιν θά τραυμάτιζε περαιτέρω τό ἀρχιεπισκοπικό κύρος, δεδομένου ὅτι ὁ πρῶν Μητροπολίτης μας ὑπῆρξε προσωπική ἀποκλειστικά ἐπιλογή τοῦ κ. Χριστόδουλου καί ἀμετανόητη μέχρι σήμερα... ἔμμονή του;

"Ὅτι καί ἂν βάζουμε μέ τόν νοῦ μας, ἡ τύχη τοῦ ἐδῶ περιβάλλοντος τοῦ πρῶν καί ἡ διερεύνηση τῶν πεπραγμένων του θά δώσῃ τήν ἀπάντηση στό προσεχές διάστημα καί θά φανερώσῃ τήν βαθύτερη σκοπιμότητα τῆς... "σταυραναστάσιμης" διάθεσης καί τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπισήμανσης τοῦ Μακαριωτάτου κατὰ τήν λαμπρή καί ἐλπιδοφόρο ἡμέρα τῆς ἐνθρόνισης τοῦ νέου Μητροπολίτη μας.

Ημέρα χαρᾶς καί... "ἀνακούφισης" ἡ προχθεσινὴ Κυριακὴ γιά τήν ἐκκλησιαστικὴ ἐπαρχία μας: Ἐνα, πού ἐνθρονίστηκε ὁ νέος λαοπρόβλητος μητροπολίτης μας καί ἕνα, πού ὁ πρῶν ἀρχιεπισκοποπρόβλητος Μητροπολίτης ἀποδόθηκε "λευκός" στήν Ἐκκλησία

(δηλαδή, στο άρχιεπισκοπικό περιβάλλον) και στην κοινωνία (την πάντοτε καχύποπτη και δύσπιστη στις ανωθεν διαβεβαιώσεις) από τό Συνοδικό Δικαστήριο ως προς την συγκεκριμένη κατηγορία, ότι ψώνιζε ναρκωτικά από ξεφωνημένο κλάμπ γειτονικής πόλης... Χειροπιαστή χαρά και φευγάτη "ανάκουφισή".

Μιά "δράξ" συντοπιτών μας από ολόκληρο τόν λαό της έκκλησιαστικής έπαρχίας μας είχε, είπε, άμβιβολίες ήθικης τάξης και άντιμάχονταν τόν παραιτηθέντα πρώην Μητροπολίτη μας μέ τό "υπέροχο έκκλησιαστικό ήθος" (τό και δαίμονας καθυποτάσσον). Ό Μακαριώτατος, πικρόχολος, όσο ποτέ άλλοτε για τόν χώρο πού άποδείχθηκε πολύ αύχηρός για τόν προστατευόμενό του πρώην Μητροπολίτη μας! Τί νά γίνη Μακαριώτατε, έπαρχιώτες καθυστερημένοι έμείς, δέν μπορέσαμε νά έκτιμήσουμε τά είδικά προσόντα και τό κεκρυμμένον ήθος τοϋ πνευματικού σας τέκνου, τείνοντας εύήκοον οϋς στην κακολογοϋσα αύτόν... ψυχοπροβληματική δράκα. Έσεΐς, όμως, μήν κάνετε πίσω. Άπτόη-

τος προχωρήστε σέ άξιοποίησή του έκ νέου, για νά μήν χαθεΐ ένα τέτοιο... προσοντοϋχο ήθος. Άλλά, προσοχή, όχι όπου κι όπου, παρά μόνον σέ περιβάλλοντα πού μποροϋν νά έκτιμήσουν τούς τοιούτους, χωρίς άμφιβολίες και ένδοιασμούς...».

Άπό δώ και πέρα, ό λαός, ό άποδέκτης τών πομπωδών Συνοδικών άνακοινώσεων και θύμα τών άλυσιδωτών δεσποτικών ραδιουργιών, άναλαμβάνει, όπως έχει δικαίωμα, τό υπεύθυνο διακόνημα της δίκαιης κρίσης και της άμερόληπτης έκτίμησης τών Συνοδικών Πράξεων και είδικότερα, τών δημόσιων ή τών παρασκηναϊκών πρωτοβουλιών τοϋ προέδρου τοϋ Σώματος και διαμορφώνει την έτυμηγορία του. Τίς έντάσσει, αν είναι σωστές, στό ιστορικό άποθεματικό της έκκλησιαστικής του κοινότητας. Ή τίς παραδίδει, αν έκφράζουν δόλο και σκοπιμότητα, στην κοινή άποδοκιμασία και στην άνεπίστροφη περιφρόνηση.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

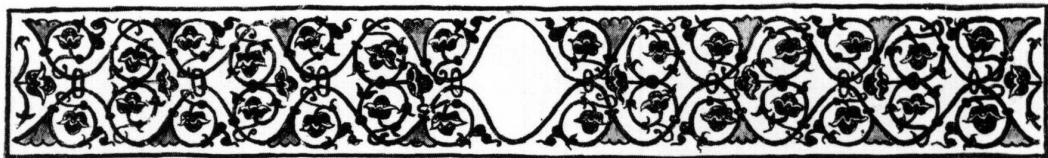
Παπα-Γιάννη

Γιά τούς ύψηλόβαθμους, πού βρίσκονται μπλεγμένοι σέ σκάνδαλα, ύπάρχουν τρία ένδεχόμενα: "Η νά παραιτηθοϋν έγκαίρως και άξιοπρεπώς." Η νά παραιτηθοϋν, άφοϋ έξευτελιστοϋν. "Η νά έξευτελιστοϋν και νά μποϋν φυλακή.

Τί λές έσύ για τόν δικό μας;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

τις άρχες του περασμένου 'Ιουλίου έγιναν στην Τήνο, με πρωτοβουλία μιάς τριανδρίας Μητροπολιτών, του έπιχώριου, ενός δευτέρου, πού κατάγεται από την Τήνο και του σημερινού Μητροπολίτη Χαλκίδος, έκδηλώσεις στη μνήμη του επίσης από την Τήνο καταγομένου μακαριστού Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικολάου (Σελέντη).

Ο μακαριστός Δεσπότης ήταν 'Ιεράρχης ύψηλου πνευματικού αναστήματος και εξέχουσα έκκλησιαστική φυσιογνωμία. Ήταν ο Έπίσκοπος της αγάπης, της προσφοράς και της θυσίας. Ή παρουσία του και ο μεστός θεολογικός του λόγος απέπνεαν και μετέδιδαν στον περίγυρό του, όπου και αν εώρισκετο, βαθειά πνευματικότητα και γνήσια χριστιανική αγάπη. Ή προσφορά του στην Έκκλησία, απ' όπου και αν διακόνησε, ήταν μεγάλη και ανεκτίμητη. Δεν θα είναι υπερβολή, αν τονίσουμε ότι ο μακαριστός Νικόλαος, καθώς επίσης και ο άγιος Δεσπότης της Λάρισας Θεολόγος, θα τιμώνται από τους επηγενομένους, μαζί με τον άγιο Νεκτάριο, ως οι νεότεροι άγιοι του 20ού αιώνα.

Αυτή την έκλεκτή και άγνη ψυχή δήλωσε, ότι θέλει να τιμήσει, στο νησί της καταγωγής του, στο νησί της Παναγίας, ή παραπάνω χορεία των Μητροπολιτών. Άλλα άς μας έπτραπεί να έπισημάνουμε όρισμένες έξωφθαλμες αντίφασεις και

προκλητικές άνακολουθίες, οι όποίες, για κάθε καλόπιστο και καλοπροαίρετο έκτιμητή των γεγονότων, άναιρούν, αν μη και άνατρέπουν τον τιμητικό χαρακτήρα αυτών των έκδηλώσεων.

Στό κεφάλαιο της νεώτερης έκκλησιαστικής ίστορίας έχει άναγραφεί, με μελανά γράμματα, ένας φοβερός βιασμός των 'Ιερών Κανόνων, πού άντανakλά σ' όλόκληρο τό ιερώτατο Σώμα της Έκκλησίας και πού θα παραδοθεί, ως μελανή σελίδα, στίς επόμενες γενιές. Ένα από τά θύματα αυτού του βιασμού είναι και ο μακαριστός Μητροπολίτης Χαλκίδος Νικόλαος. Ή διοικοῦσα Έκκλησία επλήγωσε βαρύτατα τον όσιο Γέροντα. Και είναι σέ όλους γνωστό, ότι ο άκακος αυτός Δεσπότης πόνεσε. Και πόνεσε πολύ, όταν, μαζί με άλλους έντεκα άξιους και άνεπίληπτους συνεπισκόπους του, τον μαῦρο εκείνο 'Ιούλιο του 1974, την εποχή της σκληρής δικτατορίας του 'Ιωαννίδη, ή τότε έκκλησιαστική ήγεσία τον έκήρυξε «έκπτωτο ως άντικανονικό»(!) και τον άπομάκρυνε βιαίως από τη Μητρόπολή του. Χωρίς να του άποδοθεί καμμία κατηγορία (τί θα μπορούσε άλλωστε να του άποδοθεί);, χωρίς να γίνει καμμία έκκλησιαστική δίκη, χωρίς καμμία άπολογία ούτε καν άκρόαση. Και τὸ χειρότερο. Του άφαιρέθηκε και ο τίτλος του «Μητροπολίτη Χαλκίδος» και άντ' αυτού του δόθηκε «έλαφρᾶ τῇ συνειδή-

σει» και χωρίς έντροπή, ὁ τίτλος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς πάλαι ποτὲ «Ἐπισκοπῆς Βεσαίνης». Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ «παρατσούκλια», τὰ ὁποῖα μὲ πνεῦμα εἰρωνείας, ἐπινόησαν γιὰ ὅλους τοὺς δώδεκα ἑκπτώτους οἱ «γνωστοὶ μας ἄγνωστοι», θέλοντας μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἀποκτήσουν τὴν εὐνοία τῆς τότε παντοδύναμης «ἐλέω δικτάτορος» ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τῆς ἀπαράδεκτης ἐκκλησιαστικῆς κατάστασης ἐκοιμήθη ὁ Δεσπότης τὸ ἔτος 1975, σὲ ἡλικία μόλις 44 ἐτῶν. Καὶ μὲ ὑφιστάμενη αὐτὴ τὴν κατάσταση φθάσαμε μέχρι σήμερα.

Καὶ ἐδῶ ἐπισημαίνουμε τὴν τραγικὴ ἀντίφαση τῆς ὑποτιθέμενης τιμητικῆς ἐκδήλωσης. Ἡ χορεία τῶν Ἀρχιερέων, πού ἐτίμησε(!!) πρόσφατα τὸ Γέροντα, δὲ σκέφθηκε (ἢ προσποιήθηκε ὅτι δὲν σκέφτεται) πῶς παραμένει ἀκόμη ἡ ἐπαίσχυντη ἐκκλησιαστικὴ πράξη τοῦ 1974 γιὰ τὴν «ἐκπτώση» τοῦ Δεσπότη; Δὲν σκέφθηκε ὅτι στὰ ἐπίσημα Συνοδικὰ χαρτιά τους τὸν τιτλοφοροῦν ἀκόμα μὲ τὸ «παρατσούκλι»;

Ἄν πραγματικὰ εἶχαν τὴν ἔντιμη πρόθεση νὰ προβάλουν στὴν Τήνο τὸ διακεκριμένο τέκνο τῆς, τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικόλαο, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἀπατήσουν ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ ὄργανο νὰ ἄρει τίς ἀντικανονικὲς καὶ παράνομες ποινὲς καὶ νὰ ἀποκαταστήσει πλήρως τὴ μνήμη του. Μετὰ ἀπὸ μιά τέτοια σοβαρὴ καὶ ἀξιοπρεπὴ ἐνέργεια (καὶ μόνον μετὰ ἀπὸ αὐτή), θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανιστοῦν στὸ Ἱερό Νησί τῆς Τήνου καὶ νὰ γιορτάσουν, μαζί μὲ ὅλο τὸ τοπικὸ πλήρωμα, τὴ δικαίωση τῆς ἀξιοσεβάστης μορφῆς τοῦ Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικολάου.

Καὶ γιὰ νὰ δώσουμε πληρέστερη εἰκό-

να τοῦ φιάσκου, πού ὀργάνωσαν οἱ τρεῖς στό νησί τῆς Παναγίας, μόνον καὶ μόνον γιὰ ἐπικοινωνιακοὺς λόγους, θὰ ἀναφέρουμε δυὸ λεπτομέρειες, πού, ὡστόσο, ἔχουν ἰδιαίτερη βαρύτητα.

1) Δυὸ ἀπὸ τοὺς ὀργανωτὲς τῆς παράστασης, πού διαφημίστηκε ὡς τιμητικὴ ἐκδήλωση, οἱ Μητροπολίτες Σύρου καὶ Χαλκίδος, ἦταν, κατὰ τὴν περίοδο τῆς προεργασίας καὶ κατ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα τῆς τιμητικῆς ἐκδήλωσης, μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀρμόδιοι, δηλαδή καὶ γιὰ νὰ προτείνουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ψηφίσουν τὴν ἀποκατάσταση τοῦ μακαριστοῦ Νικολάου. Καὶ δὲν ἔκαναν τίποτα. Καὶ ἐνῶ δὲν ἔκαναν αὐτὸ τὸ ἐπιτακτικὸ χρέος τους, πῆγαν στὴν Τήνο καὶ τὸν τίμησαν μὲ πανηγύρια καὶ μὲ τὸ στήσιμο προτομῆς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας.

Πῶς νὰ χαρακτηρίσει κανεὶς αὐτὴ τὴν ἀντίφαση; Καὶ πῶς νὰ ἀποδεχτεῖ, ὅτι τὰ ἐλατήριά τους ἦταν εἰλικρινή; Αὐθόρμητα προκύπτει τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ὀργάνωση αὐτῆς τῆς γιορτῆς ἦταν μέρος τῆς ἐναγώνιας προσπάθειάς τους νὰ ἐκμεταλλευστοῦν, γιὰ καθαρὰ προσωπικοὺς λόγους, τὴν ἀγαθὴ φήμη τοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου τῆς Χαλκίδας, τοῦ Νικολάου Σελέντη. Ὁ Μητροπολίτης τῆς Σύρου κίνησε τὴ διαδικασία, μὲ τὴν προσδοκία, ὅτι ὁ Τηνιακὸς λαὸς, πού ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸ μακαριστὸ Νικόλαο, θὰ τὸν χειροκροτήσει γι' αὐτὴν τὴν πρωτοβουλία καὶ θὰ σβήσει κάποιες ἔνοχες χρεώσεις. Καὶ ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης Χαλκίδας ὑπολόγισε, ὅτι θὰ εἰσέπραττε καὶ αὐτὸς τὸν ἔπαινο ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Εὐβοϊκῆς Ἐπαρχίας, πού σέβεται καὶ τιμᾷ ὡς σύγχρονο ἅγιο τὸν ἀείμνηστο Νικόλαο.

2) Ὑπάρχει, ἀτυχῶς καὶ δεύτερο ὀλί-

σθημα, πού εκθέτει άνεπανόρθωτα τή δεσποτική τριανδρία.

Ὁ σημερινός Μητροπολίτης Χαλκίδος Χρυσόστομος, διάδοχος, κατά τεκμήριο, τοῦ Νικολάου, δέν ἀπευθύνθηκε στήν Ἱερά Σύνοδο, γιά νά ζητήσει τήν ἀποκατάσταση τῆς μνήμης τοῦ ἀδικημένου προκατόχου του. Ὅμως, μετά τό Πάσχα τοῦ 2005 καί σέ χρονική περίοδο, πού σχεδίαζε μέ τούς συναδέλφους του τά πανηγύρια τῆς Τήνου, ἔστειλε στήν Ἱερά Σύνοδο ἔγγραφο καί ζήτησε (ἀκουσον, ἀκουσον) νά τιμηθεῖ μέ τό ἀνώτατο παράσημο τῆς Ἐκκλησίας ὁ συνταξιούχος Μητροπολίτης Χρυσόστομος Βέργης. Ποιός εἶναι ὁ Μητροπολίτης Βέργης; Αὐτός, πού ἐπέδραμε στή Χαλκίδα καί ἐξεθρόνισε τόν ἥρωα Μητροπολίτη Νικόλαο. Μάλιστα, ὁ σημερινός Μητροπολίτης Χρυσόστομος, ζήτησε νά βραβευθεῖ καί νά παρασημοφορηθεῖ ὁ «βιαίως» ἐκτοπίσας τό Νικόλαο. Καί, μετά ἀπό τή διατύπωση καί μετά ἀπό τήν ἔγκριση (καί μέ τή δική του ψῆφο) αὐτοῦ τοῦ αἰτήματος, βρῆκε τό θάρρος νά πλεύσει στήν Τήνο καί νά τιμήσει, μέ κούφια λόγια, τό πανάξιο τέκνο τῆς.

Ὁ λαός τῆς Τήνου, μή γνωρίζοντας τό ἀπαράδεκτο Συνοδικό παρασκήνιο, πίστεψε, πώς ἡ ἐκδήλωση ἦταν κατάθεση εὐλικρινοῦς σεβασμοῦ. Ποῦ νά σκεφτεῖ καί πώς νά συλλάβει τή σκοπιμότητα, πού κρυβόταν κάτω ἀπό τά πολυτελή ἀρχιερατικά ἄμφια καί πίσω ἀπό τούς ἐντυπωσιακοῦς ἑορτασμούς τους.

Καί τό τελευταῖο. Συντοπίτης τῶν ἐν λόγω Μητροπολιτῶν ἦταν καί ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ἡ περίοδος τῆς ἀρχιερατείας τοῦ ὁποίου σημάδεψε τήν ἐκκλησιαστική μας ζωή καί τοῦ ὁποίου πνευματικό ἀνάστημα ἦταν καί ὁ τιμηθεῖς Μητροπολίτης Νικόλαος.

Ἦταν πράγματι «ὁ μαθητής ὃν ἠγάπα». Λογικό καί πρέπον θά ἦταν οἱ ἐκδηλώσεις ἀπονομῆς τιμῆς νά προηγηθοῦν γιά τόν συντοπίτη μακαριστό Ἱερώνυμο ἡ τουλάχιστον νά γίνει κοινή ἐκδήλωση. Τό τελευταῖο ὅμως παραλείφθηκε. Καί κάθε Τηνιακός εὐλόγως θά διερωτηθεῖ, γιατί αὐτή ἡ παράλειψη; Ἀλλά οἱ ἐπίσημες ἐκδηλώσεις τιμῆς στή μεγάλη προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Ἱερωνύμου καί στοῦ μεγαλόπνοο ἔργου του στήν Ἐκκλησία, εἰδικά στίς ἡμέρες μας, ἔχουν κόστος. Καί γιά νά ἀναλάβει κανεῖς σήμερα τό κόστος αὐτό χρειάζεται καί θέληση καί δύναμη. Καί σ' αὐτό ὅλοι μας, ὡς τό ὁμολογήσουμε, ὑστεροῦμε. Πλὴν ἐλαχίστων.

Καί καταλήγουμε κάνοντας τήν ἐξῆς διαπίστωση. Ἡ ἀπονομή τιμῆς σέ ἅγιες μορφές Ἱεραρχῶν, πού σημάδεψαν μέ τήν ἀγία βιοτή τους τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί δέν εὐρίσκονται πλέον κοντά μας, εἶναι ἐπιβεβλημένη καί σωστή ἐνέργεια. Ἀρκεῖ, ὅταν ἀναφερόμεθα στίς ἀγνές αὐτὲς προσωπικότητες, νά καταδικάζουμε μέ τόλμη καί παρρησία καί ὅλες ἐκεῖνες τὶς διώξεις καί ἐπιθέσεις, τὶς ὁποῖες τόσο ἄδικο καί προκλητικά εἶχαν ὑποστεί στή ζωὴ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἠγεσίες τους. Καί ὄχι μόνο νά ἀναφερόμαστε σ' αὐτὲς, ἀλλά, πρὶν ἀναλάβουμε τήν πρωτοβουλία ἑορτασμῶν καί τελετῶν στή μνήμη τους, νά ἔχουμε κάνει ἐμεῖς στοῦ ἀκέραιο καί μέ προσωπικὸ ἀκόμη κόστος τὸ χρέος μας γιά τήν ἐπανόρθωση τῶν ἐκτροπῶν καί τήν ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων στήν κανονικὴ τάξη. Διαφορετικά, ἡ ὑποταγή μας σέ ἄλλου εἴδους ἰδιοτελεῖς σκοπιμότητες ἀλλοιώνει τὸ γνήσιο χαρακτήρα αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων. Καί ὁ πιστὸς λαός μας τὰ ἀντιλαμβάνεται ὅλα. Ὁ Σχολιαστὴς

Ὁρθοδοξία Διευθυντηρίων

νῶ τήν ἑλληνική Ὁρθοδοξία συν-
τάραξαν σκάνδαλα, πού ἔθλιβαν
κάθε Ἑλληνα Ὁρθόδοξο, συνέ-
πεσε ὁ θάνατος τοῦ Πάπα Ἰωάννη
Παύλου Β'. Ἡ ἐξόδιος τελετή καί ἡ ταφή
του, καθώς καί ἡ ἀνάδειξη νέου Πάπα,
ὅπως τά παρακολούθησε ὁ κόσμος ἀπό
τήν τηλεόραση, ἐντυπωσίασαν. Παντοῦ
εὐπρέπεια, χωρίς ἀσκήμιες καί παρα-
τράγουδα. Ὅλα ἰδανικά! Ἀρκετοί Ὁρθό-
δοξοὶ ἀκούστηκαν νά ἐκφράζουν τό πα-
ράπονο: «Γιατί ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι τά
βγάζουμε ὅλα στή φόρα; Βλέπεις πῶς
χειρίζονται τά θέματά τους οἱ Καθολικοί;
Ὅλα τά προβλήματα ἀντιμετωπίζονται
μέσα στό στενό κύκλο τῶν ἀρμοδίων. Ὁ
κόσμος δέν ἐνοχλεῖται». Οἱ θιασῶτες τῆς
τακτικῆς αὐτῆς δέχονται τήν ὑπαρξη
βρώμικου βάθους καί στήν Ἐκκλησία τῆς
Ρώμης, παρόλη τήν ἐξαστράπτουσα ἐπι-
φάνειά της. Τή θαυμάζουν, ὅμως, πού
μπορεῖ νά δείχνει ἀκηλίδωτη!...

Ἐγκρατής θεολόγος ὁ ἀμερικανός
συγγραφέας Μάλαχι Μάρτιν (+1999),
πρώην ἱησουίτης ιερέας καί στενός συν-
εργάτης τῶν Παπῶν Ἰωάννου 13ου καί
Παύλου 6ου, πού παραιτήθηκε ἀπό τήν
ιεροσύνη καί ἀπό τοὺς ὅρκους τοῦ τά-
γματός του, ὑπῆρξε βαθύς γνώστης τῶν
συμβαινόντων στά βατικάνεια ἄδута.
Ἀμφιλεγόμενη μορφή, εἶναι ἀλήθεια, (ἐ-
παιξε σέ πολλά ταμπλό τῆς διεθνούς

σκηνῆς), περιγράφει στά βιβλία του αὐτό
τό σκοτεινό βάθος. Τό 1981 σέ ἓνα ἱστο-
ρικό του βιβλίο «ἐκθέτει τίς ἀπόψεις του
γιά τόν κόσμο καί τίς ἀνησυχίες του γιά
τό φαουστικό παζάρεμα τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ρώμης μέ τίς ἐγκόσμιες δυνάμεις ἐδῶ
καί 17 αἰῶνες, καί τή φθορά, πού ἀκο-
λουήθηκε» (βιβλιοπαρουσίαση). Εἰδικῶς ἔ-
γγραφε: «Μόνο ἓνα μικρό ἀπομεινάρι πι-
στῶν Καθολικῶν ὑπάρχει πιά.... Αἰρέσεις
καί ἀποτρόπαιες ἐκτροπές εἶναι στήν
«ἡμερησία διάταξη» μέσα στά σεμινάρια,
(ιερατικές σχολές). Διαπλεκόμενα αὐ-
τοπροστατευόμενα δίκτυα δραστηρίων
ὁμοφυλόφιλων ιερέων, καλογορραίων, ἐπι-
σκόπων, ἀκόμα καί καρδινάλιων στραγα-
λίζουν κάθε προσπάθεια γιά ἀναβά-
θμιση τῶν ἡθῶν». Ὅση ἐμπάθεια ἢ μερο-
ληψία καί ἄν ἀποδόσει κανεῖς στὸν συγ-
γραφέα, οἱ κρίσεις καί τά γεγονότα, πού
ἀναφέρει, διασταυρῶνονται ἀπό πολλές
πλευρές.

Τό θέμα μας, ὅμως, εἶναι τί κάνουμε ἐ-
μεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι καί ὄχι ἡ Ρώμη. Δυστυ-
χῶς, ἡ παροιμία, «στό σπίτι τοῦ κρεμασμέ-
νου δέν μιλάνε γιά σκοινί», ἐπιβάλλει νά
μιλάμε μέ πολλή περίσκεψη. Δέν ἔχουμε
καί ἐμεῖς πουλήσει τά ιερά καί τά ὀσιά
μας, αὐτή τή ψυχὴ μας, στὸν ἄρχοντα
τοῦ κόσμου τούτου, μέ ἀντάλλαγμα τῇ
συνεχῇ προβολῇ μας στήν ἐπικαιρότητα
τοῦ βρώμικου κοσμικοῦ γίνεσθαι; Καί δέν

ἐκμαυλίζουμε ψυχές με τήν σχετικοποίηση κάθε γνήσιου κανόνα Ὁρθοδόξου πίστεως καί ἡθους, τήν ὁποία αὐτή ἡ τριβή μέ τόν κόσμο μᾶς ὑπαγορεύει; Μέ τόν ἐξοβελισμό τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἀγιότη-
τας, τῆς Τελειότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί τήν ὑποκατάστασή τους ἀπό τή διπλωματία καί τίς δημόσιες σχέσεις; Δέν ἔχουμε παραδόσει τό χωρο τῆς Ὁρθοδοξίας μας σέ κυκλώματα αὐτοπροστατευόμενα, πού ἀνεξέλεγκτα θεριεύουν καί τόν μολύνουν μέ κάθε εἶδους ἀνομία, ἀνωμαλία καί ἀτιμία; Σήμερα, τό νά ζεῖ κανεῖς σά συνειδητό μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας, (καί ὑπάρχουν πολλοί), εἶναι βαρὺς σταυρός, μέ ὅσα βιώνει νά διαδραματίζονται γύρω ἀπό τά ἱερά θυσιαστήρια. Εἶναι θλίψη ἀβάστακτη νά βλέπει τόσες πνευματικές ἀπώλειες μέσα σέ χώρους προορισμένους νά προσφέρουν ἀποκλειστικά καί μόνο τή σωτηρία.

Κάποιοι διακηρύττουν *urbi et orbi* τή βδελυγμία τους γιά τίς δογματικές ἐκτροπές καί τόν ταπεινόςχημο ἡγεμονισμό τῆς Ρώμης. Ἐν τούτοις, καί αὐτοί, μαζί μέ τούς θαυμαστές της, στηρίζουν πάση δυνάμει τήν ὁποία δική μας ἐκκλησιαστική ἐξουσία, ὅταν ἐφαρμόζει κατά γράμμα παπικές νόρμες διοικήσεως. Πόσοι δέχτηκαν νά φέρουν τόν ὄνειδισμό, τή χλεύη, τήν περιθωριοποίηση, τήν ἀπομόνωση, ἀντιδρώντας στίς μακιαβελικές μεθοδεύσεις καί στούς ἱεροεξεταστικούς βιασμούς συνειδήσεων, πού πρυτανεύουν στά διοικητικά ἄδута τῶν Ἐκκλησιῶν μας; Τό νά πολεμᾶς τήν ἀρχαία αἵρεση καί τά ἀπόνερά της στούς ἄλλους, εἶναι εὐκολο. Δύσκολα, ὅμως, ἀντιστέκεσαι στήν βιωμένη αἵρεση τοῦ παπισμοῦ, πού μέ ὑπουλή παραλλαγή ἔχει κατακλύσει τό δικό σου σπίτι. Καί ἂν τήν ἀνέχεσαι ἢ

τήν ὑποθάλπεις, τότε, μήν ὑποκρίνεσαι τόν ἀντιπαπικό.

Ἡ γενιά μας ἐξῆσε πολλές ἐκκλησιαστικές κρίσεις, καμιά ἀπό τίς ὁποῖες δέν ἀντιμετωπίστηκε μέ εὐαγγελική εὐθύτητα καί δικαιοσύνη. «Διευθετήθηκαν» ὅ-
λες, μέσα σέ διευθυντήρια κλειστά μέ ἀδιαφανεῖς καί συνοπτικές διαδικασίες, ξένες ὄχι μόνο πρὸς τή χριστιανική ἀκεραιότητα, ἀλλά πρὸς αὐτή τήν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου στή σκυθική ἢ καφρική της μορφή. Ἀθῶοι, χωρίς ἀπολογία, καταδικάστηκαν. Ξεφωνημένοι ἀποδόθηκαν πάλ-
λευκοι. Ἐνοχοι καί ἠθικοὶ αὐτουργοὶ μπή-
καν στό ἀπυρόβλητο. Ὁ Ὁρθόδοξος χώ-
ρος ἔχει κορεστεῖ ἀπό τέτοια διευθυν-
τήρια, κρυμμένα κάποτε κάτω ἀπό μαν-
δύες ἱερῶν Συνόδων, ἀλλοτριωμένων καί ξένων πρὸς κάθε ἔννοια Ἀγιοπνευματι-
κῶν Συνάξεων. Διευθυντήρια ὑποστηρι-
ζόμενα ὄχι μόνο ἀπό θιασῶτες τοῦ Βατι-
κανοῦ, ἀλλά καί ἀπό κάποιους «ὑπερ-
ορθόδοξους», πού ἔχουν εἰδωλοποιήσει τήν ἐξουσία», γιά τούς ὁποίους, «Ἐκκλη-
σία» σημαίνει «ἐξουσία».

Τελικά, πιστεύουμε στήν Ὁρθοδοξία τῶν Πατέρων, ἢ σέ μιᾶ Ὁρθοδοξία παπικῶν διευθυντηρίων;

Μακαβαῖος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο
Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης
Κωδικός 2360
Ἰδιοκτῆτης
ὁ Μητροπολίτης
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση
19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς
Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ
Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

«...Μήποτε... τῇ καρδίᾳ συνῶσιν
καί ἐπιστρέψωσιν καί ἰάσονται αὐτούς...».
Ἡσαΐου 6, 10.

Εἶναι τό πρόβλημα καί ὁ ἐχθρός τοῦ
ἄνθρώπου ἡ ἁμαρτία·
τό δράμα, ὅμως, εἶναι
ἡ ἀμετανοησία μας!

Αὐτή ὁδηγεῖ σέ ἀγχόνη...
καί ἄς εὐχηθοῦμε
νά μᾶς τρομάζει τό ἐνδεχόμενο:
«δέν ἀκοῦμε, δέν βλέπουμε,
ἡ καρδιά μας πέτρωσε,
εἴμαστε κοντά στό θάνατο!
Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐπιμένει!
Κάτι ὅμως μᾶς διαφεύγει: ἀναμένει τήν
μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή μας,
«σήμερον»

Σύ εἶπας, Κύριε,
ὅτι δέν θέλεις τό θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ
πρίν ἐπιστρέψει σέ Σένα!
...γιά νά Ζήσει! Καί πῶς ἐπιμένουμε
νά ζοῦμε στήν κακία μας!
Ἀπό τοὺς δύο συσταυρωθέντες ληστές,
τοῦ ενός ἡ μετάνοια τόν ὁδήγησε στόν
Παράδεισο
τοῦ ἄλλου ἡ «βλασφημία»
τόν κατήγαγε στόν ἝΑδη!

Τό πρῶτο πού κάνει ὁ διάβολος,
εἶναι νά ὁδηγήσει στήν ἁμαρτία·
Τό δεύτερο, νά καλλιεργήσει τήν ἀπό-
γνωση·
Τό τρίτο, νά καθηλώσει τόν ἄνθρωπο

στήν ἀμετανοησία·
Τό τελευταῖο καί φοβερό, νά τοῦ ὑπο-
δείξει
«θεατρική παράσταση τοῦ «δηθεν» τελώ-
νη!
ἡ «ἀγχόνη» ἔχει συντελεσθεῖ
Ἦχι, Κύριε!
«Βοήθησον»! νά ὁρμήσω με διά μετα-
νοίας
θερμῆς πρὸς Σέ καί αὐτός ἐγγίσας ἡμῖν
καί ἐφαψάμενος τῶν καρδιῶν ἡμῶν..
ἄναψε
τίς λαμπάδες τῶν ψυχῶν μας καί «οὐκέτι
ἑάσεις
σβεσθῆναι αὐτάς ἕως τῆς συντελείας τοῦ
αἰῶνος»!

Τό τέλος τῆς ἀμετανοησίας μας, Κύριε...
ὁ θάνατος!
Τί θά ὠφελήσει
τοὺς «συμπαραγενόμενους ὄχλους»
τῶν «ὑποκρισῶν»
τήν μετάνοια τήν τελωνικήν ἐνδεδυμέ-
νους.. ἡ ὑποστροφή
εἰς τὰ ἴδια... καί τό νά «τύπτουν τὰ στήθη
τους»:
Παρέστησαν στήν σταύρωση τοῦ Ἰη-
σοῦ
καί παρά ταῦτα,
τά μάτια τους παρέμειναν κλειστά
καί τὰ αὐτιά τους «βουλωμένα»!
Ἀλλά καί καθόλου ἐπίθανο,
οἱ σταυρωτές νά θεωροῦν
τόν ἑαυτό τους... σταυρωμένο!
καί τολμοῦν νά αὐτοκαθορίζονται
«μαῦρα πρόβατα»
ἂν αὐτό δέν εἶναι «μυκτηρισμός»
πρὸς τόν Θεό
τί ἄλλο εἶναι;

‘Από πὴν ἀκαθαρσία ἡ κάθαρση.

Πρέπει νά ὑπομνηματίσουμε τό φαινόμε-
νο. Τήν κάθαρση στό διοικητικό σχῆμα τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν τήν προχώρησε
ὁ θεσμικά ὑπεύθυνος, δηλαδή ὁ Ἀρχιεπίσκο-
πος Χριστόδουλος. Αὐτός κίνησε γῆ καί οὐ-
ρανό, γιά νά νεροπλύνει τοὺς δακτυλοδεικτού-
μενους ἐνόχους καί νά τοὺς ἐμφανίσει ὡς
περιστερές, μέ ἀστραφτερή λευκότητα. Ἡ
κάθαρση προέκυψε ἀπό τίς συμπεριφορές καί
τίς δολοπλοκίες ἐνός ρασοφόρου, πού κι-
νήθηκε στὸν ἱερό περίβολο τῆς Ἐκκλησίας
μέ δόλο καί μέ ἀπάτη καί, τελικά, πῆρε τήν
ἄγουσα πρὸς τό κελλί τῆς φυλακῆς.

Μὴν ἐκπλήττεστε! Ἐκεῖνος, πού λειτούρ-
γησε ὡς μοχλὸς γιά τήν κάθαρση τοῦ Ἐπι-
σκοπικοῦ Σώματος, εἶναι ὁ ρασοφόρος Γιο-
σάκης. Αὐτός, μέ τίς συμπεριφορές του καί
μέ τὰ τεχνάσματά του, ἐγίνε ἀφορμὴ νά ἐκπέ-
σουν ἀπὸ τοὺς δεσποτικούς θρόνους τέσσε-
ρες Μητροπολίτες. Οὔτε ἓνας οὔτε δύο. Τέσ-
σερες Μητροπολίτες, προστάτες καί συνερ-
γάτες τοῦ Γιοσάκη, ξηλώθηκαν ἀπὸ τίς Μη-
τροπολιτικές τους καθέδρες καί, μέ τήν ἀπο-
μάκρυνσή τους, ἀνάπνευσαν οἱ τοπικές Ἐκ-
κλησίες καί βρῆκαν τὴ χαμένη γαλήνη τους.

Ὁ πρῶτος, πού ἔχασε τὸ Μητροπολιτικό
του θρόνο ἐξ αἰτίας τοῦ Γιοσάκη, ἦταν, ὁ «κε-
κοιμημένος» πιά, ἄλλοτε Μητροπολίτης Λήμ-
νου Παντελεήμων, γόνος καί αὐτός τοῦ
τάγματος τοῦ Φωστίνη, πού ἐξέθρεψε καί ἀ-
νάδειξε καί τὸν Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Ὁ
λαὸς τῆς Λήμνου, ἀναστατωμένος καί ἐξαγ-
ριωμένος ἀπὸ τὰ ἀνήκουστα σκάνδαλα, πού
μόλυναν τὸ νησί τους, ξεσηκώθηκε καί, μέ
δυναμικὴ ἐπέμβαση, ἀνάγκασε τὸ δεσπότη
καί τὸν ὑποτακτικό του Γιοσάκη, νά μποῦν
στό καράβι καί νά ἀποδημήσουν ὀριστικά.

Ὁ δεῦτερος δεσπότης, πού ἐξωπετάχτη-
κε, εἶναι ὁ πρῶην Μητροπολίτης Κυθήρων
Ἰάκωβος. Αὐτὸς περιμάζεψε τὸ Γιοσάκη, ὅταν
τόν ἔδωξαν οἱ Λημνιοί. Καί ἐγιναν στὰ Κύ-
θηρα, ὅσα ἐγιναν. Κλοπές, ἀρχαιοκαπηλίες,
ἠθικές ἀνωμαλίες καί ὅσα ἄλλα ἔχουν κυλή-
σει στὴν πίστα τῆς δημοσιογραφίας ἢ ἀπα-

σχολοῦν, ἀκόμα καί σήμερα, ὅλα τὰ κλιμάκια
τῆς ἐλληνικῆς Δικαιοσύνης. Τὸ ἀποτέλεσμα
ἦταν νά ξεσηκωθοῦν οἱ Κυθῆριοι καί νά διώ-
ξουν καί τὸ δεσπότη καί τοὺς ἀρχιμανδρίτες
του, τοὺς ἥρωες τῶν σκανδάλων.

Τρίτος δεσπότης, πού συνεργάστηκε μέ
τὸ Γιοσάκη καί βρίσκεται σήμερα ἐκτός «θρό-
νου», εἶναι ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός. Μυθι-
στόρημα ἐρεθιστικό ἢ περιπτώσή του. Ὁ λαὸς
τῆς Καρδίτσας ἐνημερώθηκε γιά πολλὰ καί
σκανδαλίστηκε ἀπὸ πολλὰ. Ἀλλὰ ὁ Θεόκλη-
τος, ἴσως κατατρομαγμένος ἀπὸ τὴ διόγκωση
τῆς καταφορᾶς ἐναντίον του, ἴσως μετὰ ἀπὸ
ἐντολὴ «ἄνωθεν», ὑπέβαλε τὴν παραίτησή
του, μέ μόνη αἰτιολογία, ὅτι, ἀφελῶς καί χωρὶς
ἐπαρκὴ στάθμιση τῶν δεδομένων, πρότεινε
στό Χριστόδουλο νά διορίσει τὸ Γιοσάκη σὲ
ἐπιτελικὸ ἐκκλησιαστικὸ πόστο.

Καί, μετὰ τὸ Θεόκλητο, ὁ τέταρτος. Ὁ «σχο-
λάζων» πιά, Μητροπολίτης Παντελεήμων
Μπεζενίτης. Αὐτὸς περιμάζεψε τὸ Γιοσάκη
καί τὸν διόρισε ἐφημέριο. Καί, παράλληλα, μέ
τίς διαμεσολαβήσεις τοῦ Γιοσάκη (μήπως καί
μέ τὴν δωροδοκία τῶν δικαστῶν;) πέτυχε
ἀποφάσεις, πού τὸν εὐνοοῦσαν καί πού τὸν
εὐκόλυναν νά στομώνει καί νά φιμώνει τοὺς
καλάμους τῆς δημοσιογραφίας. Τώρα, ὁ μὲν
Γιοσάκης βρίσκεται στὴ φυλακὴ, ὁ δὲ Μπε-
ζενίτης, περιφέρεται, δίχως θρόνο καί δίχως
ὕποληψη.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τέσσερες, πού ἀπομακρύν-
θηκαν καί, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, καθάρισε
τὸ ἱερό Θυσιαστήριο.

Λέτε ὁ πέμπτος νά εἶναι ὁ Χριστόδουλος;
Τὰ ἐκκλησιαστικά του ἀνομήματα εἶναι πολ-
λά. Καί ἡ σχέση του μέ τὸ Γιοσάκη ἀδιαφι-
σβήτητη. Ἐκεῖνος ἰσχυρίζεται, πὼς οὔτε κἂν
τόν γνωρίζει. Ἡ διαπλοκή, ὅμως Χριστόδουλ-
ου-Γιοσάκη εἶναι ἐγκλημα διαπιστωμένο.
Μῆτε παραγράφεται, μῆτε κηρύσσεται ἀνύ-
παρκτο. Ἄν, τελικά, τὰ πράγματα ὁδηγήσουν
καί τὸ Χριστόδουλο στὴ χορεία τῶν «σχολα-
ζόντων», τότε θά μπορούμε νά ποῦμε, ὅτι ὁ
Γιοσάκης προώθησε ἀρκετὰ τὴν κάθαρση
στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.